
Odhalená tvář

Titulní stránky ranních novin přinesly senzační zprávu o mučení a vraždě Carol Robertsové. Judd byl v pokušení zavolat svým pacientům a zrušit pro dnešek schůzky. Vůbec se nedostal do postele a jeho oči byly těžké a jako by je měl plné písku. Ale když si přečetl seznam pacientů, zjistil, že dva z nich by byli zoufalí, kdyby schůzku zrušil, tři by mohli být v těžké depresi a zbývající uraženi. Rozhodl se proto, že bude lepší, když bude pokračovat v normální denní rutině, částečně v zájmu pacientů a částečně proto, že to bude pro něj samotného dobrá léčba. Pokusí se alespoň odpoutat svou mysl od toho, co se přihodilo.

Judd přišel do kanceláře brzy, ale chodba už byla plná reportérů od novin a televize spolu s fotografy. Odmítl jakékoliv prohlášení a nakonec je všechny vyhodil. Otevřel pomalu dveře do ordinace naplněn rozechvěním. Ale skvrny od krve již byly pečlivě uklizené a vše bylo opět na svém místě. Ordinace vypadala normálně. Kromě toho, že Carol již nikdy nevejde dovnitř, usměvavá a plná života.

Judd uslyšel, jak se otevřely venkovní dveře. Přišel jeho první pacient.

Harrison Burke byl uhlazený muž se stříbrnými vlasy, oblečený jako vzor byznysmena, však také byl viceprezidentem International Steel Corporation. Když jej Judd viděl poprvé, byl zvědavý, zda viceprezident vytvořil svou stereotypní image, nebo jeho image vytvořila viceprezidenta. Někdy by chtěl napsat knihu o výrazech ve tvářích; doktorů u lůžek pacientů, soudců při okázalých projevech v soudní síni nebo hereček, jejichž vnější výraz je často důležitější než jejich vnitřní hodnota.

Burke ulehl na gauč a Juddova pozornost se obrátila k němu.

Doktor Peter Hadley poslal Burkeho k Juddovi před dvěma měsíci. Juddovi to trvalo deset minut, než se ujistil, že Harrison Burke je paranoik se sklony k vraždění. Titulní strany ranních novin byly plné vraždy, která se

stala předchozí noci v kanceláři, ale Burke si toho vůbec nevšiml. Byl ve své typické kondici, úplně ponořený do sebe.

„Vy jste mně dříve nevěřil,“ řekl Burke, „ale teď jsem vás přesvědčil, že po mně jdou.“

„Myslím, že bychom se na to měli soustředit, Harrisone,“ odpověděl opatrně Judd. „Vzpomeňte si, že včera jsme říkali, že představitost by mohla hrát určitou roli.“

„To není má představa,“ vykřikl Burke a se zaťatými pěstmi se vztyčil do sedu. „Pokoušejí se mě zabít!“

„Proč si nelehnete a nezkusíte relaxovat?“ promlouval k němu Judd suggestivně.

Burke už ale byl na nohou. „To je všechno, co mi můžete říct? Rovněž nechcete slyšet moje důvody.“ Jeho oči se zúžily. „Jak můžu vědět, že nejste jedním z nich?“

„Vy víte, že nejsem jedním z nich,“ řekl Judd. „Jsem váš přítel a pokouším se vám pomoci.“ V jeho hlase cítil nedůvěru. Zlepšení, které budovali po několik měsíců, bylo zcela pryč. Díval se nyní na téhož vyděšeného paranoika, kterého viděl před dvěma měsíci, když vešel do jeho ordinace.

Burke začínal v International Steel jako poslíček. Po dvaceti pěti letech ho jeho dobré vystupování a vlídnost vynesly téměř až na vrchol společenského žebříčku. Byl hned druhý po prezidentovi společnosti. Potom, před čtyřmi roky, jeho žena a tři děti zahynuly při požáru jejich letního domu v Southamptonu. Burke byl tou dobou na Bahamách s milenkou. Vzal celou tragédii daleko hůře, než si mohl kdo představit. Jako zbožný katolík se nedokázal zbavit břemene viny. Začal mít chorobné představy a opustil své přátele. Zůstával večer doma a znovu prožíval muka, jak jeho žena a děti uhořely, zatímco on byl na Bahamách v posteli s milenkou. Bylo to jako pohyblivé obrázky, které se mu znovu a znovu objevovaly myslí. Sám sebe obviňoval ze smrti své rodiny. Kdyby tam byl, mohl je zachránit. Ty myšlenky se mu staly posedlostí. Byl příšerný. Věděl to on a věděl to Bůh. Jiní to mohli zpozorovat také. Musí ho nenávidět, tak jako on nenávidí sebe. Lidé se na něj usmívali a předstírali sympatie, ale zatím všichni čekali na to, aby mu nastražili léčku. Byl však pro ně příliš úskočný. Přestal chodit na obědy do jídelny pro vedoucí a jídlo si nosil do kanceláře. Pokud to bylo možné, všem se vyhýbal.

Před dvěma lety, když společnost potřebovala nového prezidenta, obešli Harrisona Burkeho a přijali člověka zvenku. O rok později se uvolnila

pozice viceprezidenta a muž, který byl pod Burkem, ho přeskočil. Nyní měl všechny důkazy, které potřeboval, aby měl jistotu, že proti němu byla konspirace. Začal špehovat lidi kolem sebe. V noci instaloval magnetofony v kancelářích ostatních vedoucích. Po šesti měsících byl polapen. Nepropustili ho jen s ohledem na jeho věk a zastávanou funkci.

Prezident společnosti, aby mu pomohl a zmírnil tlak na něj, začal Burkemu odebírat jeho pravomoci. Avšak místo pomoci ho to více než cokoli jiného přesvědčilo, že jej odepsali. Obávali se ho, protože byl chytřejší než oni. Kdyby se stal prezidentem, všichni by ztratili práci, protože byli hloupí blázni. Začal dělat víc a víc chyb. Jestliže byl upozorněn na omyl, rozhorleně popíral, že by to byla jeho vina. Brzy ve svých představách začal podezírat nejenom lidi ze společnosti, ale vůbec všechny kolem sebe. Všichni ho špehovali. Neustále ho někdo na ulici pronásledoval. Napíchli mu telefon, četli jeho poštu. Měl strach jíst, aby jídlo nebylo otrávené. Jeho váha začala povážlivě klesat. Starostlivý prezident společnosti mu domluvil schůzku s doktorem Peterem Hadleym a Burke to pod tlakem přijal. Po půlhodině, kterou s ním doktor Hadley strávil, zavolal Juddovi. Juddova kniha pacientů byla plná, ale když mu Peter vysvětlil, jak je to naléhavé, Judd váhavě svolil, že ho přijme.

Nyní Harrison Burke ležel na gauči pokrytém damaškem a jeho pěsti byly pevně zatáté.

„Řekněte mi něco o vašich důkazech.“

„Minulou noc se ke mně vloupali. Přišli mě zabít. Ale byl jsem pro ně příliš chytrý. Spím nyní ve svém pokoji a mám na všech dveřích zvláštní zámky, takže mě nedostali.“

„Hlásil jste vloupání na policii?“ zeptal se Judd.

„Jistěže ne! Policie je s nimi. Mají rozkaz mě zastřelit. Ale nemohou si to dovolit, pokud jsou kolem lidé, a tak zůstávám v davu.“

„Jsem rád, že jste mi dal tyto informace,“ řekl Judd.

„Co s tím hodláte dělat?“ zeptal se ostře Burke.

„Poslouchal jsem velmi pečlivě vše, co jste mi řekl,“ prohlásil Judd. Ukázal na magnetofon. „Vše mám zaznamenáno na pásku, a pokud vás zabijí, budeme mít záznam o spiknutí.“

Burkeho tvář se rozjasnila. „Proboha, to je dobré! Pásek! To je opravdu přesvědčí!“

„Proč si znovu nelehnete?“ navrhl Judd.

Burke kývl a sklouzl na gauč. Zavřel oči. „Jsem unaven. Nemohu si dovolit ani oka zamhouřit. Vy nevíte, jaké to je, když vás každý sleduje.“

Nevím? Vzpomněl si na McGreavyho.

„Neslyšel při vloupání něco váš sluha?“ zeptal se Judd.

„To jsem vám neřekl?“ podivil se Burke. „Vyhodil jsem ho před čtrnácti dny.“

Judd si rychle v mysli promítl poslední schůzku s Harrisonem Burkem. Před pouhými třemi dny Burke popisoval roztržku, kterou měl se svým sluhou. Tedy jeho smysl pro čas byl dezorientován. „Nevěřím, že byste se mi o tom zmínil,“ řekl Judd. „Jste si jist, že to bylo před dvěma týdny, kdy jste ho vyhodil?“

„Nedělám chyby,“ zaútočil Burke. „Jak si k čertu myslíte, že bych mohl být viceprezidentem jedné z největších společností na světě? Protože mám brilantní paměť! Na to, doktore, nezapomínejte.“

„Proč jste ho vyhodil?“

„Pokoušel se mě otrávit.“

„Jak?“

„Plátkem šunky a vejci. Posypal je arsenikem.“

„Ochutnal jste to jídlo?“ zeptal se Judd.

„Jistěže ne!“ zafrkal Burke.

„Jak tedy víte, že byly otrávené?“

„Ucítil jsem jed.“

„Co jste mu řekl?“

Přes Burkeho tvář přelétl výraz uspokojení. „Neřekl jsem nic. Vykopl jsem ho.“

Judd pocítil zklamání. Po určitou dobu si byl jist, že může Harrisonu Burkemu pomoci. Ale ta doba už byla pryč. V psychoanalýze je vždy nebezpečí, že při průchodu volně plovoucích asociací se může prudce porušit tenká slupka a v noci se vynoří všechna primitivní zuřivost a emoce, které jsou namačkány v mozku jako strašlivá, divoká bestie. První krok léčení probíhá jejich přeměna do slov. V Burkeho případě to působilo jako bumerang. Schůzky uvolnily všechny latentní nepřátelské akce, které byly zamknuté v mozku. Zdálo se, že Burke se s každou schůzkou zlepšuje a souhlasí s Juddem, že zde není žádné spiknutí, že se jedná pouze o přepracování a emocionální vyčerpanost. Judd cítil, že Burkeho vede k bodu, kdy budou moci udělat hlubokou analýzu a začít bojovat s kořeny problému. Ale Burke

po celou dobu vychytrale lhal. Zkoušel Judda a vedl ho k tomu, aby se chytil do pastí, snažil se tak zjistit, zda je Judd *jedním z nich*. Harrison Burke byl chodící časovaná bomba, která může každou vteřinu explodovat. Nebyli zde žádní příbuzní, aby jim to oznámil. Měl by Judd zavolat prezidentovi společnosti a sdělit mu své pocity? Pokud by to udělal, okamžitě by zničil Burkeho budoucnost. Pravděpodobně by skončil v nějakém ústavu. Byla jeho diagnóza, že je Burke potenciální paranoidní vrah, správná? Rád by změnil názor, než bude volat, ale Burke by nikdy nesouhlasil. Judd věděl, že by měl učinit rozhodnutí sám.

„Harrison, chtěl bych, abyste mi něco slíbil,“ řekl Judd.

„Jaký to má být slib?“ zeptal se se zájmem Burke.

„Jestliže se vás pokusí podvést, potom vám chtějí udělat něco násilného a mohou vás zamknout. Ale vy jste na to příliš chytrý. Nezáleží na tom, jakým způsobem vás budou provokovat. Chci, abyste mi slíbil, že jim nic neuděláte. Jen tak se vás nebudou moci dotknout.“

Burkeho oči se rozzářily. „Proboha, máte pravdu,“ zvolal. „To je tedy jejich plán! Jistě, jsme pro ně příliš chytří, nemám pravdu?“

Zvenku uslyšel Judd zvuk otvírajících se dveří do recepce. Podíval se na hodinky. Dorazil další jeho pacient. Judd chvatně vypnul magnetofon. „Myslím, že pro dnešek to stačí.“

„Vy jste si všechno nahrál na magnetofon?“ zeptal se Burke.

„Každé slovo,“ řekl Judd. „Nikdo se nepřipravuje vám ublížit.“ Zaváhal. „Myslím, že byste dnes neměl chodit do kanceláře. Proč nejít domů a trochu si odpočinout?“

„Nemohu,“ zašeptal Burke a jeho hlas byl naplněn zoufalstvím. „Kdybych nebyl ve své kanceláři, vzali by ze dveří mé jméno a dali by tam vizitku někoho jiného.“ Naklonil se směrem k Juddovi. „Buďte opatrný. Jestliže se dozvědí, že jste můj přítel, pokusí se vás dostat také.“

Burke přešel ke dveřím vedoucím na chodbu. Otevřel je pouze na malou štěrbinu a obezřetně se rozhlížel vlevo i vpravo. Potom se rychle vytratil. Judd se za ním díval a jeho mozek se naplnil bolestí nad tím, co by měl dělat s životem Harrisona Burkeho. Možná kdyby Burke přišel o šest měsíců dříve...

A potom se jako blesk objevila nečekaná myšlenka. Je Harrison Burke vrah? Je možné, že má na svědomí smrt Johna Hansona a Carol Robertsové? Oba, Burke a Hanson, byli pacienti. A mohli se snadno potkat. Ně-

kolikrát v posledních měsících následovala Burkeho schůzka za Hansonovou. A Burke se opozdil více než jedenkrát. Mohl narazit na Harrisona na chodbě. A když ho viděl poněkolkáté, mohlo to způsobit spuštění jeho paranoie. Utvrdilo ho v tom, že jej Harrison sleduje, a mohl se cítit ohrožen. Co se týče Carol, Burke ji viděl vždy, když vešel do kanceláře. Byla jeho nemocná mysl zatížena hrozbou, která mohla být odstraněna pouze její smrtí? Jak dlouho byl Burke opravdu mentálně nemocen? Jeho žena a tři děti zemřely v ohni, který byl nehoda. Nehoda? Tak či tak to musel zjistit.

Šel ke dveřím vedoucím na chodbu a otevřel je. „Pojďte dál,“ usmál se.

Anna Blakeová půvabně vstala a šla směrem k němu s milým úsměvem na tváři. Judd znovu prožil onen pocit, jako by mu srdce poskočilo, který jej přepadl už při prvním setkání s ní. Od Elizabethiny smrti to bylo vůbec poprvé, co pocítil hlubokou emociální reakci.

Nebyla zde žádná podobnost, která by ty dvě spojovala. Elizabeth byla malá blondýnka s modrýma očima. Anna Blakeová měla černé vlasy a neuvěřitelně fialkové oči orámované dlouhými černými řasami. Byla vysoká, s hezky tvarovanou postavou. Měla rysy živé inteligence a klasickou patri-cijskou krásu, která budila zdání nepřístupnosti, tomu ale odporovala vřelost jejích očí. Hlas měla hluboký a měkký s náznakem drsnosti.

Anně bylo dvacet pět let. Byla bez jakýchkoliv pochyb nejhezčí žena, jakou kdy Judd viděl. Ale bylo zde ještě něco jiného než krásu, co Judda přitahovalo. Byla to téměř hmatatelná síla, jakási nevysvětlitelná reakce, která u něj navozovala pocit, že ji zná odjakživa. Pocity, o kterých si myslel, že už dávno umřely, jej okamžitě celého prostoupily a překvapilo ho, s jakou intenzitou. Objevila se v Juddově kanceláři před třemi týdny bez doporučení. Carol jí vysvětlila, že jeho seznam pacientů je zcela zaplněn a že pravděpodobně nebude moci přijmout nového klienta. Ale Anna se chvatně zeptala, zda může počkat. Seděla v čekárně dvě hodiny, až se jí Carol nakonec zželelo a přivedla ji k Juddovi.

Pocítil tak silnou emocionální reakci, že v prvních minutách vůbec nevěděl, co říká. Pamatoval si, že ji vyzval, aby si sedla, a ona se pak představila, Anna Blakeová. Byla v domácnosti. Judd se jí zeptal na její problém. Zaváhala a řekla, že si není svým problémem jistá. Není si rovněž jistá, jestli vůbec má nějaký problém. Její doktor se zmínil o tom, že Judd je nejlepší psychoanalytik v zemi, ale když se jí ptal, který to byl doktor, Anna to nechtěla prozradit. Judd byl jako lékař známý a jeho adresu si mohla najít v telefonním seznamu.

Pokusil se jí vysvětlit, že je velmi obtížné dostat dalšího pacienta na seznam. Nabídl jí doporučení k tuctu dobrých analytiků. Ale Anna rezolutně prohlásila, že chce, aby ji léčil on. Nakonec Juddovi nezbylo než souhlasit. Kromě faktu, že na ní byly patrné stopy mírného stresu, vypadala celkově zcela normálně a byl si téměř jist, že její problém by mohl být relativně jednoduchý a lehce řešitelný.

Porušil své pravidlo nebrat dalšího pacienta bez doporučení jiného doktora a posunul svůj oběd o hodinu, aby se mohl věnovat Anně. Během posledních tří týdnů se objevovala dvakrát týdně a Judd o ní nevěděl o mnoho víc, než když přišla poprvé. Zato však věděl mnohem víc o sobě. Poprvé od smrti Elizabeth se zamiloval.

Při první schůzce se jí Judd zeptal, jestli miluje svého manžela, a sám sebe nenáviděl za to, že očekával zápornou odpověď. Ale ona řekla: „Ano, je to laskavý muž a velmi silný.“

„Myslíte, že se podobá vašemu otci?“ zeptal se Judd.

Anna na něj upřela své neuvěřitelně fialkové oči. „Ne. Nehledala jsem podobu s otcem. Měla jsem velmi šťastné dětství.“

„Kde jste se narodila?“

„V Revere, malém městečku poblíž Bostonu.“

„Oba vaši rodiče ještě žijí?“

„Otec je naživu. Matka zemřela na mrtvici, když mi bylo dvanáct.“

„Mezi vaším otcem a matkou byly dobré vztahy?“

„Ano, velmi se milovali.“

To rád věřím, pomyslel si Judd šťastně.

Po všech mizériích a nemocích, které viděl, vypadala Anna jako čerstvý závan dubnového větru.

„Máte nějaké bratry nebo sestry?“

„Ne. Byla jsem sama. Rozmazlený jedináček.“ Usmála se na něj. Byl to upřímný úsměv bez jakéhokoliv afektu.

Vyprávěla mu, že žila v cizině se svým otcem, který byl ve státních službách, a když se znovu oženil a přestěhoval se do Kalifornie, nastoupila do Spojených národů jako tlumočnice. Mluvila plynule francouzsky, italsky a španělsky. Svého budoucího manžela potkala na Bahamách, když tam byla na prázdninách. Vlastnil konstrukční firmu. Pro Annu nebyl zprvu přitažlivý, ale byl vytrvalý a přesvědčivý nápadník. Dva měsíce poté, co se setkali, se Anna za něj provdala. Byla nyní vdaná šest měsíců. Žili spolu v New Jersey.

A to bylo vše, co Judd byl schopen z půluctu návštěv o ní zjistit. Zatím neměl nejmenší tušení, v čem je její problém. Měla zjevnou citovou zábranu při diskusi o něm. Pamatoval si některé otázky, které jí kladl během její první návštěvy.

„Vyvolal tento problém váš muž, paní Blakeová?“

Žádná odpověď.

„Jste vy a váš muž ve fyzickém vztahu?“

„Ano,“ odpověděla rozpačitě.

„Podezříváte ho, že má poměr s jinou ženou?“

„Ne,“ řekla pobaveně.

„Máte vy poměr s jiným mužem?“

„Ne,“ odmítla hněvivě.

Zaváhal. Toužil se jí přiblížit, prolomit její zábrany. Rozhodl se pro techniku přímého úderu, kterou mohl uspět u většiny případů, pokud neztratil nervy.

„Hádáte se o peníze?“

„Ne. Je velmi štedrý.“

„Nějaké problémy s rodiči?“

„Je sirotek. A můj otec žije v Kalifornii.“

„Brala jste vy nebo váš manžel drogy?“

„Ne.“

„Podezříváte vašeho muže, že je homosexuál?“

Přes tvář jí přelétl lehký úsměv. „Ne.“

Zatlačil na ni, protože musel. „Měla jste někdy sexuální vztah s jinou ženou?“

„Ne,“ řekla vyčítavě.

Dotkl se alkoholu, frigidity, těhotenství – vždy se v její tváři objevilo překvapení, co si to o ní myslí. A pokaždé se na něj podívala svými inteligentními očima a mírně potřásla hlavou. Kdykoliv se ji pokoušel nachytat, unikla mu se slovy: „Budte prosím se mnou trpělivý. Chci to vyjádřit svým způsobem.“

S každým druhým by dávno skoncoval. Ale věděl, že jí bude muset pomoci. A musí si udržet její pozornost.

Nechal ji mluvit o věcech, které si vybrala. Se svým otcem procestovala tucet zemí a potkala úžasné lidi. Měla bystrý úsudek a také smysl pro humor. Zjistil, že oba mají rádi tytéž knihy, stejnou hudbu a stejné herce. Byla

přívětivá a přátelská, ale Judd nikdy nezaregistroval sebemenší náznak toho, že by na něj reagovala jinak než na doktora. Byla to hořká ironie.

Nevědomky už léta pátral po někom takovém, jako byla Anna, a paradoxně to byla jeho práce, která jí mohla pomoci vyřešit nějaký problém a zároveň ji poslat zpět k manželovi.

Nyní, když Anna vešla do ordinace, Judd zamířil k židli vedle gauče a počkal, až ulehne.

„Dnes ne,“ řekla spěšně. „Přišla jsem vás zeptat, zda bych vám nemohla pomoci.“

Hleděl na ni okamžik mlčky. Jeho emoce byly v posledních dvou dnech tak napjaté, že její neočekávané sympatie ho znervózňovaly. Když na ni pohlédl, měl neodolatelné nutkání vylíčit jí vše, co se mu přihodilo. Říci jí o noční můře, která jej pronásledovala, o McGreavym a jeho idiotských podezřenech. Ale věděl, že to nemůže udělat.

On byl doktor a ona jeho pacientka. A co hůře, byl do ní zamilovaný a ona byla nedotknutelná žena muže, kterého neznal.

Stála zde a pozorovala ho. Pokývl, aniž cokoliv řekl.

„Měla jsem velmi ráda Carol,“ řekla Anna. „Proč ji chtěl někdo zabít?“

„Nevím,“ zavrtěl hlavou.

„Nemá policie nějaké podezření, kdo by to mohl udělat?“

Má, pomyslel si Judd hořce. Kdyby to jenom věděla!

Anna se na něj dívala zvědavě.

„Policie má nějaké teorie,“ prohodil.

„Vím, jak hrozně se musíte cítit. Chtěla jsem vám jenom říci, jak je mi to líto. Nebyla jsem si ani jistá, jestli dnes vůbec budete v ordinaci.“

„Nechtěl jsem přijít,“ řekl Judd, „ale, hm – jsem zde. A když už tady jsme, proč bychom si nemohli trochu pohovořit o vás?“

Anna zaváhala. „Nevím, zda je vůbec ještě o čem hovořit.“

Judd cítil, jak mu poskočilo srdce.

Bože, prosím, nedovol jí říct, že ji už nikdy neuvidím.

„Chystám se příští týden odjet s manželem do Evropy.“

„To je obdivuhodné,“ zamumlal spíš pro sebe.

„Obávám se, že vás zdržuji, doktore Stevensi, a omlouvám se.“

„Prosím ne,“ řekl Judd. Zjistil, že jeho hlas zní chraplavě. Začala se mu vzdalovat. Ale to pochopitelně nemohla vědět. Stával se dětinským. Jeho

mysl mu napovídala lékařsky, zatímco žaludek se svíral fyzickou bolestí z toho, že Anna odchází. Navždy.

Otevřela peněženku a vzala odtud nějaké peníze. Měla ve zvyku platit hotově po každé návštěvě, ne jako ostatní pacienti, kteří mu posílali šeky.

„Ne,“ vyhrkl. „Přišla jste jako přítelkyně. Já – děkuji.“

A pak Judd udělal něco, co nikdy předtím u žádného pacienta neudělal. „Chtěl bych, abyste ještě přišla,“ hlesl.

Překvapeně na něj pohlédla. „Proč?“

Protože nemohu snést pomýšlení, že tak brzy odejdete, pomyslel si. Protože už nikdy nepotkám někoho takového, jako jste vy. Protože kéž bych vás potkal jako první. Protože vás miluji.

Nahlas řekl: „Myslím, že bychom mohli věci shrnout. Ujistit se, že váš problém opravdu zmizel.“

„Máte na mysli, abych si přišla pro své vysvědčení?“ usmála se rozverně.

„Tak nějak,“ přikývl. „Uděláte to?“

„Jestliže chcete – jistě.“ Vstala. „Neměl jste se mnou štěstí. Ale vím, že jste úžasný doktor. Jestli někdy budu potřebovat pomoc, přijdu.“

Podala mu ruku a on ji uchopil. Měla vřelý a pevný stisk. Znovu si uvědomil, že vůbec nepocítila ten zázračný záchvěv, který mezi nimi proběhl.

„Uvidím vás v pátek?“ zeptal se.

Sledoval, jak odchází soukromými dveřmi na chodbu, a potom padl do křesla. Nikdy v životě se necítil tak osamělý. Ale nemůže tady jen sedět a nic nedělat. Někde musí být odpověď, a pokud se McGreavy nechystá ji najít, musí pravdu odhalit sám, než ho ten policajt docela zničí. Poručík McGreavy ho podezřívá ze dvou vražd, o kterých nemůže dokázat, že je neprovedl. Mohl by se ocitnout za mřížemi, což by znamenalo, že jeho profesionální kariéra bude zcela zničena. Byl zamilován do vdané ženy, kterou možná uvidí už jen jednou. Musí se donutit k tomu, aby pohlížel na život i z té světlejší stránky. Nemůže přemýšlet jen o krvavých událostech.